

Polohy lásky

Antologie romantických
a erotických povídek

Sestavili
Pavel Mondschein
a Martina Máta Nosková

Polohy lásky

Antologie romantických
a erotických povídek

Polohy lásky

Antologie romantických a erotických povídek

Sestavili: Pavel Mondschein a Martina Mátá Nosková

Text © Kolektiv autorů 2022

Grafická úprava © Martina Mátá Nosková 2022

ISBN 978-80-281-0789-5

Obsah

PŘEDMLUVA	5
INSTRUKTOR NA JEDNU NOC Monika A. Svobodová	7
SKLENÍK Veronika Vrzalová	13
CO UŠI NESLYŠÍ Šárka Hieke	19
THE FINAL COUNTDOWN Dagmar Digma Čechová	45
MALIČKOSTI Adéla Věchetová Kalousková	53
VŠEBAREVNÝ VÍR Kristýna Dostálová	60
DEŠTĚM ZA DOBRODRUŽSTVÍM Gabriela Pachtová	64
TOUŽENÍ Dagmar Česká	82
PROSTĚ DOKONALÝ Kateřina Inachis	85
LILEK Lucie Peřinová	109
MÁ MILÁ S MANDLOVÝMA OČIMA Martina Vítová	117
SPISOVNA Viktor Legner	120
PSÁNO ŠTĚTCEM Martina Mátá Nosková	127
ŠKOLNÍ VÝLET Karolína Kotová	143
POSTEL PLNÁ ŠEŘÍKŮ Pavel Mondschein	174
DOPIS Terka Hříbová	192
NAROZENINOVÁ OSLAVA Jana Pavloušková	197

Předmluva

S láskou se to má podobně jako s oříšky v čokoládě: nikdy jich není dost, ale stačí i pouhá hrstka a svět je hned mnohem krásnějším místem k životu. Rozhodli jsme se proto, že vám trochu ~~těch oříšků~~ té lásky nabídneme. Pod rouškou noci jsme se vplížili do bytů, vil a haciend českých spisovatelů, a zatímco literáti spali, nenápadně jsme jim prohrabali šuplíky. Objevili jsme v nich spousty skrytých klenotů. Náhrdelníky a rolexky jsme nechali odpočívat v pozlacených pouzdrech, ale dosud nezveřejněné texty, ty jsme brali šmahem. A nejlepší romantické a erotické povídky vám přinášíme v této antologii.

Žádné dvě povídky nejsou stejné. Některé vás zahřejí u srdce svou poetičností, jiné jsou pro změnu tak pikantní, až vám z toho budou hořet nejen uši. Žádná vás ale nenechá chladnými. To vám garantujeme.

A ještě jednu věc jsme vám chtěli říct, než se pustíte do čtení. Jak jste si nejspíš všimli, je tato kniha zcela zdarma. Inu, to se má tak... Ono noční brakování šuplíků pochopitelně neproběhlo bez povšimnutí a po pár výpravách spadla klec. Když ovšem autoři zjistili, že jsme loupili vedeni bohulibými úmysly, rozhodli se nás nejen nežalovat, ale navíc se vzdali veškerých nároků na honorář. Prý že na lásku nejde dát cenovka, nebo tak něco.

Jelikož nám to tak pěkně prošlo, napadlo nás, že bychom nemuseli skončit jen u jedné knihy, ale postupně jich vydat víc. Záleží ovšem na tom, jak si povede tato. Takže směle stahujte, čtěte, hodnoťte na knižních databázích, doporučujte sbírku známým, zkrátka nebojte se dát najevo, že vás tento projekt zaujal. Materiálu jsme totiž nakradli spoustu a byla by škoda, kdyby nakonec skončil zase jen v našem šuplíku.

Pavel Mondschein a Martina Máta Nosková

Instruktor na jednu noc

Monika A. Svobodová

„Patnáct set za instruktora?“

Tak to bude zřejmě nějaký nezapný pubertální žert kohosi, kdo cestou z hospody připsal na ceduli ještě jednu nulu. Ovšem vzápětí jsem se na tištěném ceníku uvnitř Ski školy dozvěděla, že krkonošští adolescenti nemají předpokládaný smysl pro humor, ta cena byla skutečná. No, co se dá dělat. Jinak se lyžovat nikdy pořádně nenaučím, navzdory budu jen směšně plužit zprava doleva. A toho bylo dost, jednou jsem se rozhodla to pro sebe udělat, tak to prostě udělám. Dokážu sama sobě, že i když jsem lehce za zenitem, stále se můžu učit novým věcem a být v nich dobrá.

Ano, to byl ten hlavní důvod, proč jsem tady: něco si dokázat. A pak taky, abych se doma úplně nezbláznila. Můj čerstvý exmanžel jel se svou ne tolik čerstvou milenkou (datum jejich sblížení je rozhodně starší než ten na našich rozvodových lejtrech) na exotickou dovolenou k moři. Fajn! Hodláte se smažit na slunci, já si budu užívat na sněhu. Sama, v klídku a pohodě. Jim jsem totiž jako nečekaný bonus přibalila naše dvě stálekřičící děti, které dokážou jakýkoli pobyt patřičně oživit. Jsem zvědavá, jak bude ta jeho holubička vrkat po téhle zkušenosti. Za celých sedmnáct let našeho manželství mě vzal dvakrát odírat si kostrč na ostré šutráky do Chorvatska, ovšem slečna si bude vyhrívát kulaťoučkový zadeček na písčitých plážích Mauricia.

Ale dost! Nebudu zapšklá nepřející důra... každému podle vlastních zásluh. Já už po ničem velkém netoužím... jsem ráda, že jsme všichni zdraví, máme kde bydlet, práci mám taky slušnou a nijak nestrádáme. Co víc chtít? No, nějakého chlapa by to časem možná ještě sneslo. Vždyť je mi teprve pětáctýřicet. Nemůžu přece hnít navěky sama! Stačí mi docela obyčejný chlápek... aby byl vyšší než já, ale jinak mi na vzhledu samozřejmě vůbec nesejde. Nejdůležitější je charakter a charisma. No a jak na tom bude s...

„Výbavu máte vlastní?“

Jo, přesně: s výbavou, tak to je mi úplně buřt. Když chlap ví, jak na to... Moment! Cože?

„Cože?“

„Ptám se, jestli máte svou vlastní výbavu,“ zopakovala nervózně slečna u pokladny.

Myslí snad, že jsem tak tragická a nevyjedu na dva dny z domu bez nějakého vlastního náčiní? Nemluvě o tom, že ten můj krám vrčí jak padesát let starý fichtl. To bych vzbudila všechny čtyři sousední apartmány.

Lehce jsem se zarděla: „Nemám...“

„Takže budete chtít půjčit i helmu a lyže? Dobře. Jaké máte číslo bot?“

„Cože? Ne! Totiž pardon... lyže a helmu mám vlastní. Prosím jen toho instruktora.“

Ježkovy voči, já už jsem se asi vážně zbláznila.

„No, to jsem ráda, že jsme se konečně domluvily. Oblečte si na sebe tuhle vestu a čekejte za dvacet minut před kotvou u turniketu. Vyzvedne si vás tam Helena.“

Skvěle! Ta holka si musí myslet, že jsem úplně natvrdlá. Jestli takhle zapůsobím i na instruktorku, tak můj pokus oprášit si sebevědomí rozhodně nevyšel.

Necelou půlhodinku jsem zevlovala u vleku a pozorovala styly lyžařů, kteří svištěli okolo. Takhle na pohled to vypadalo snadno. Nechápu, proč mi to nikdy nešlo.

„Zdravím, já jsem Honza. Helena musela narychlo odjet, vezmu to za ni, jestli nevádí,“ zubila se na mě pusa pod lyžařskými brýlemi.

„Ne, nevadí...“ hlesla jsem a nechala se vcucnout frontou na kotvu.

„Vlek zvládnete?“

„Jo, jasně,“ kývla jsem sebejistě. Ale byla ve mně malá dušička z toho, jak dokážu nahoře vystoupit. Naštěstí se od vleku sjíždělo vcelku snadno a já si neutrhla ostudu hned.

„Tak mi řekněte, jak jste na tom, než začneme.“

„Vcelku dobře, jen mi nikdy nikdo nevysvětlil, jak ty lyže pořádně ovládat. Mám přenášet váhu nebo nějak tlačit do holeně a do palců...“ uvažovala jsem nahlas.

„Rozumím,“ objevila se zase ta řada bílých zubů zářící v zrnavohnědém strništi. „Vezmeme to od začátku.“

Vem to, odkud chceš, hlavně ať to není vyhozených patnáct stovek.

Musím uznat, že už při třetí jízdě dolů jsem měla poprvé pocit, že lyže ovládám já a ne ony mě. Po pár dalších kopcích jsem frkala obloučky jak na obráku. Můj učitel mě ale nečekaně v půli kopce zastavil: „Jde vám to skvěle. Máte ode mě jedničku s hvězdičkou,“ sundal si brýle a zaplužil vzad, takže stál zády s kopce. Díky tomu jsem mu mohla pohledět zpřímá do očí, protože jinak byl o dobré dvě hlavy vyšší než já.

Ouha!

Jeho pomněnkový pohled ve mně vyvolal stejné zvláštní chvění v břišní krajině, které jsem měla před prvním vyložením z vleku.

„Vážně? Díky... no a co to znamená?“ koktala jsem.

„Neznamená to nic. Jen jsem vás chtěl pochválit a skromně podotknout, že už vám nemám co nabídnout. Do konce lekce zbývá ale ještě deset minut, tak leda, že byste se mnou za odměnu šla na kafe.“

„Musí být těžký balit holky jako instruktor lyžování,“ odrazila jsem ho vcelku odhodlaně.

Jenže v té hezké tvářiče to vyvolalo jen srdečný smích.

Sakra, ten chlápek se mi vážně líbí!

„Proč myslíte?“

„Tak, celej jste takovej zabalenej jak softshellová mumie, navíc máte helmu a brýle. Takže zjevem oslňovat nemůžete. A asi toho kromě užitečných lyžařských rad moc nenamluvíte...“

„Takže to ani neukecám? To jste chtěla říct?“

„Chtěla...“

„Vlastně máte trochu pravdu...“ Sundal si helmu, zpod které vykoukly polodlouhé rozčuchané plavé vlasy. Kdyby mi bylo šestnáct, asi bych si jeho plakát vylepila nad postel.

„Takhle stačí, abyste si udělala představu?“

„Já nevím...“ zadívala jsem se na něj zamyšleně. A sama nevěděla, na co si tady hraju. Byla jsem si totiž jistá, že se sarkofágem téhle mumie bych obcovala klidně i za dva tisíce let. A jít s ním na kafe? Jasně! Vzala bych ho nejradši za ruku a přímo běžela! Na kafe mě nikdo nepozval od střední, a natož takový frajer jako on.

Pohledný urostlý chlap a navíc sportovec. Rozhodně má co nabídnout... na rozdíl od pětáctyřicítky po dvou dětech. Moje tělo prošlo tou neuvěřitelnou metamorfózou, aby mohlo odnosit, porodit a vykrmit potomky: pánev se rozšířila nejen do stran, ale v mém případě i značně dozadu. Bříško udělalo půvabný malý převis, zřejmě jako stříšku chránící před deštěm dětičky motající se mi při vaření kolem nohou. A prsíčka po třech letech kojení... no zkrátka prsíčka po třech letech kojení. Ano, ta přeměna je fascinující, bohužel u mě pouze jednosměrná. A přestože je to záležitost vskutku obdivuhodná, muži ji většinou ani trochu neobdivují. Alespoň ten můj se jal obdivovat krásy ženského těla, které tímto zázrakem prozatím neprošlo. Ale co bych vlastně chtěla, ani před dětmi jsem nebyla vytesaná z mramoru.

„Vážně nevím... helma asi nestačí,“ nemohla jsem přestat hrát tu započatou etudu nedobytné namyšlené tvrze.

„Mám sundat všecko?“

„Všecko ne! Přaskáče si nechte.“

„Lyžáky? Jste si jistá? Uvědomujete si, jak odpudivé mohou být prsty na nohou?“

„To je sice pravda, ale kvůli ošklivým malíčkům bych vás nezavrhl. Ostatně, co vy víte, jak vypadám já...“ přece jen jsem malinko zaváhala.

„Já si vás prohlédl už včera v Lobbybaru.“

„V hotelu? Tam jste určitě včera večer nebyl.“ Byla jsem si naprosto jistá, protože jsem místní osazenstvo zpoza vinné sklenky studovala velice pečlivě.

„Nebyl, ale viděl jsem vás shůry.“

„Fingujete na mě snad zmrtvýchvstání?“

„Tak vysoko si netroufám... Ale když jsem u vás...“ jemně mě políbil, drzoun jeden, „mám pocit, že v nebi jsem.“

„Pár metrů nad mořem to tady sice je, ale na nebesa je to ještě štreka. Na velké kopce si jako začátečník netroufám.“

„Udělala jste ale pokrok. Já myslím, že bychom spolu zdolali i jiný vrchol.“

Takové dvojsmyslné řeči, že se trochu nestydí...!

„Zvete mě snad do Alp?“

„Můžeme je zdolávat, kde libo,“ nakláněl se ke mně ještě troufaleji.

„Kdoví, ale nepředbíhejte... Chtěl jste přece na kafe.“

„Chtěl,“ vlepil mi další pusu navzdory mému malému protestu. „Ale musím se rozloučit, lekce skončila a já mám u vleku dalšího klienta.“

„A-a-aha...“ hláskovala jsem. Takže jsem si nechala frknout takovou příležitost připitomělym plkáním?!

„Co se sejít večer v baru?“ vytáhl mě z bahna momentálního zoufalství.

„Snad vás bez kombinézy poznám.“

„Snad.“

Adonis zmizel v závěji prašanu, který svým profesionálním odpichem rozvířil.

Po večeři jsem se čančala snad hodinu, ale beztak neodcházela do lobby baru spokojená. Sedla jsem si ke stejnému stolu jako včera, ukryla se za nápoj a decentně vyhlížela svého kavalíra. Ale asi jsem se nemusela tolik upejpat, protože jeho příchod byl teatrálně nepřehlédnutelný. Z jakési vnitřní pavlače, kde byly pokoje personálu, sestoupila do baru svalnatá postava. Byla nabitá testosteronem a měla na sobě lyžařskou helmu a brýle.

„Mohu si přisednout?“ uklonil se dvorně.

„Šašku!“

„Jen jsem se bál, abyste mě nepřehlédla. Takže hezky od začátku, jako na lyžích,“ sundal si Uvexku a posadil se. „Já jsem Honza.“

„Simona, ahoj,“ podala jsem mu ruku na usmířenou a ucítila zase zvláštní migraci obřích tropických motýlů ve svém nitru.

Bavila jsem se skvěle. S přibývajícími deckami jsem si musela sice dávat větší pozor na to, abych nevypadla z role a nezajela do kolejí odkopnuté manželky, stěžující si na nemilost osudu a nepřekonatelné starosti s dětmi. Jenže Honza byl vynikající společník a výhybku mi nedovolil přehodit. Druhá lahev ve mně navíc probudila dřímající dračici plnou vášně, která tu ukňouranou chudinku absolutně převálcovala... tedy alespoň pro dnešní večer.

„Půjdem ke mně?“ zaskočil mě najednou.

„Cože?“

„No přece zdolávat ty vrcholy...“ zašeptal, což rozechvělo nejen kůstky v mém vnitřním uchu.

Nasucho jsem polkla. Tahle přímočarost trochu vyvedla z míry i dračici, která jen seděla s napůl otevřenou pusou a nezmohla se na slovo.

„Jde o to, že tady už zavírají. Museli bychom se přesunout jinam, ale venku šíleně mrzne. Můžeme koupit lahev a jít na chvíli ke mně, jestli nejsi proti.“

A já nebyla. Vlastně jsem nebyla ani proti zdolávání vrcholků. I přesto, že mi můj (ne)střízlivý odhad říkal, že je mu o dobrých pět, možná sedm let méně než mně.

„Dík, napiš mi to na pokoj.“ Honza sebral z pultu lahev. Smysl významného úsměvu a mrknutí, které si vyměnili s barmanem, mi v tu chvíli naprosto unikl. Až později mi došlo, že instruktorská lekce tohoto druhu nebyla zřejmě zdaleka jeho první.

Ležela jsem schoulená v náruči, která mě tak magicky přitahovala, a cítila se jako bohyně. Tak za tohle těch patnáct stovek rozhodně stálo, protože dnešní večer byl pro moje sebevědomí mnohokrát účinnější injekce než carvingové obloučky jako z Kitzbühelu.

Skleník

Veronika Vrzalová

Chemie je téměř hmatatelná. Nevím o něm vůbec nic. Stačí mi jen ty oči, který mě sledujou od první vteřiny, kdy jsem otevřela dveře. I ve tmě restaurace registruju jejich hloubku. Temně hnědý, skoro až černý, jako když zíráte do studny. Bodaj tak moc, až to skoro bolí.

Karolína mi vypráví o svém novém objevu a pětkrát do minuty vejrá do mobilu, aby mu poslala další zprávu plnou srdíček a pusinek. Já co chvíli otáčím hlavu doprava a v devíti z deseti případů natrefuju na ty temný studny. Pokud se zrovna snažím soustředit na opěvování pana režiséra, který zní z kamarádčiných úst, cejtim, jak po mně ty oči sjíždí. Jako kapky vody ve sprše. Začínají u odhaleného krku a míří dolů přes potetovaný záda, hrudník a ruce dolů k pasu, přes zadek až na nohy obutý v rudejch lodičkách. Jeho pohled pálí a já se začínám bát, aby ze mě za chvíli nebyla jen hromádka popela, která se pak ještě samovznítí vzrušením, protože ačkoli si připadám jak mravenec pod lupou, strašně se mi to líbí.

„Vydrž chvílku, musím na záchod,“ přeruším kamarádkin monolog. Kája přikývne a po sto padesáté osmé bere do ruky telefon. Urovřádám záhyb šatů, ale tak, aby vykouknul lem punčoch, a zvedám se, abych očím předvedla svoje křivky v celý kráse. Jdu okolo něj a drze na něj upírám pohled.

Naprosto suverénně se mi podívá na prsa a pak do očí. Jejich naléhavost a temnota mě v podstatě pohlcují. Skoro nabourám do číšníka. Opětovat jeho pohled není snadný. Ale mám oči kočičí a ty zvládnou hodně.

Na záchodě na sebe chvíli koukám do zrcadla a sama sebe se ptám, co to, hergot, zase dělám? Vždyť jsem se přece zařekla, že s tímhle přestanu. Naordinovala jsem si celibát a rozhodla se pokoušení odolávat.

Jenže tohle je trochu jiný. Tohle není tak jako jindy, kdy přijdu do baru a ze všech týpků si vyberu jednoho, na kterýho si ukážu, a prostě si ho odvedu domů. Tohle nejde vypnout ani zastavit a nejde to ani potlačit nebo tomu odolat. Tady je mozek vcelku k ničemu.

„Pardon,“ zamumlám, když před dveřmi do kohosi vrazím. Samozřejmě, že je to on. Kdo taky jinej.

„Nic se nestalo. Už odcházíte?“

„Za chvíli asi ano. Kamarádka ráno vstává do práce.“

„A vy také ráno vstáváte?“

„Ne tak brzo jako ona...“

„To je dobré vědět... Tipuji, že k snídani máte ráda bílou kávu s dvěma kostkami cukru, že?“

V tu ránu si před ním připadám naprosto nahá. Stojím tam a jsem naprosto neschopná jakéhokoli slova.

„Přeji vám hezký večer, slečno. Brzy na viděnou.“ Víc neřekne. Otočí se a odejde na toaletu.

„Kde jsi tak dlouho?“ Ptá se moje kamarádka, když ztěžka dosednu na svoji židli. Pořád brejlí do mobilu a na obličeji má takovej ten přiblbllej zaláskovanej výraz.

„Fronta...“

„Aha, jasně... ty vole! Stalo se něco? Vypadáš, jak kdyby tě někdo na tom hajzlu vobtáhnul a tobě se to líbilo.“

Vobtáhnutá jsem sice už párkrát byla, ale že by to bylo takhle dobře poznat, to nevím. Faktem je, že přesně tak si v tu chvíli připadám. Příjemně zneuctěná.

„Nic se nestalo, prosim tě... no takže pan režisér...?“ tohle postrčení Karolíně stačí k tomu, aby zase spustila svůj monolog. Já předstírám, že ji poslouchám, a čekám, kdy se temný studny vynoří ze záchodu. Tentokrát se na sebe usmějem tak nějak vědoucně. První

zábrany padly. Karolínino brebentění nakonec umlkne až po další dvojce vína, kterou prokládám vodou a taky doteky na svém těle. Tu zasunu za ucho zbloudilej vlas, tu si srovnávám boty a přitom si přejedu dlaní po lýtku. Při každým pohybu vím, že se na mě někdo dívá, a naprosto se tomu oddávám.

„Hele, kámo, já jsem docela mrtvá, volám tágo. Chceš někam hodit?“ Karolína mě opět po pár minutách probírá z transu.

„Co? Ne. Ne, ne, ne, projdu se. V pohodě. Díky, jsi hodná. Díky...“ melu pátý přes devátý a děsim se představy, že máme odejít. Že ho tu mám nechat a už ho nikdy v životě nevidět.

„To bylo trochu moc silný odmítnutí, ale oukej... snad víš, co děláš. Užij si to. Jdu ven, je tu za dvě minuty, tak pa.“

Posledních pár slov pronáší tak strašně rychle, že jejich význam mi dochází ještě pár vteřin, rychlá pusa na tvář, na stole mi zůstává dvoukilo a za hnědým culíkem se zavírají dveře podniku.

Za asistence temných studen dopiju zbytek vína a vody, a jakmile se začínám zvedat a oblékat si bundu, zvedá se taky. Rozpitý pivo nechává pivem, i svýho kamaráda nechává naprosto jeho osudu a volným krokem dojde ke dveřím akorát včas, aby mi je otevřel.

„Dobrou noc,“ usměje se na mě, když dveře drží, abych mohla projít.

„Dobrou noc,“ odpovím mu a procházím tak těsně okolo něj, jak to jen jde. Vypnu přitom hrud', zatnu zuby a zvednu bojovně bradu, abych na svý tváři vykouzlila ten nejdrzejší pohled, jakýho jsem schopná. Když jsem na ulici, vlastně tak nějak automaticky čekám, až zavře dveře a otočí se ke mně.

„Smím vás doprovodit, slečno?“

„Ano, smíte,“ věnuju mu úsměv a přijímám nabízené rámě.

I když je mezi našima rukama vrstva koženky a svetru, cejtím spalující teplo jeho kůže. Že je starší než já, mi bylo jasný hned, ale až teď, když stojíme tváří v tvář, si troufnu odhadnout, že rozdíl mezi náma budou určitě minimálně dvě dekády. V jeho očích čtu zkušenosti, ale zároveň i klukovskou hravost a radost. Třeba zrovna z toho, že se s ním baví pětadvacetiletá počmáraná holka, když on

je na první pohled konzervativní gentleman středního věku. Zůstáváme u vykání a já poslouchám jeho povídání. Dozvím se, že kšeftuje s akciemi, není přímo pražský, má doma tři kocoury a jeho největší vášní je focení.

„Začal jsem fotit někdy ve třiceti. Kdybych tušil, že přimět dívku, aby se svlékla, je tak jednoduché, byl bych začal už ve školce.“ Odhalí bílé zuby. Popravdě si nejsem jistá, jestli svoje, nebo umělé. Zdají se až moc dokonalé.

„Párkrát jsem stála před objektivem. I bez oblečení, ale pokaždé si říkám, že fotograf už viděl nahých žen nespočet, tak ze mě nic nemá.“

„Ale má, tomu věřte. Ostatně každá žena je unikát a každá má něco speciálního.“

„To rozhodně ano. Záleží jen na tom, kdy potkáte tu, která vás uchvátí navždy.“

„Víte... musím se k něčemu přiznat. Mě jedna uchvátila už před deseti lety.“

Zvedne levou ruku s prstenem. Nevšimla jsem si ho. V tu chvíli je to trochu jako dostat pěstí do žaludku, ale nedávám na sobě absolutně nic znát.

„Manželka... aha... máte děti?“

„Ano, čtrnáctiletého nevlastního syna a pětiletou dceru. Vadí vám to?“

Dostávám pár vteřin na rozmyšlenou, ale není moc o čem přemýšlet. Jasně, že vim, že se to nedělá. Žiju v hluboký úctě a respektu k ostatním ženám a spím většinou s nezadanejma. Jenomže tohle prostě přesahuje rovinu rozumu. A nejde to ovládnout. Upřímně to ani nechci ovládnout. Od chvíle, kdy jsem ho viděla, myslím jen na to, jak asi chutnají jeho rty. A tak ho místo odpovědi rovnou líbám. Chvilí setrváváme v jemném dotyku rtů. Rychlost mého srdce dosahuje síly stáda divokejch koní. Teprve po pár vteřinách se stádo klidní a mění se na partičku poklusávajících poníků. Uvědomuju si, jak moc se mi klepou ruce, kterejma ho objímám. Z něžného nevinného polibku se stává drsná hra rtů, jazyků a chvílema i zubů, když

se nechává unýst a kouše mě do spodního rtu. Drží mě za zátylek a kolem pasu. Nemůžu se mu vyvlíct, ani kdybych chtěla.

Zbytek je trochu jako v mlze. Pomalu se dostáváme k mému domu, ale musí to trvat nejmíň hodinu. Neustále mě zastavuje, aby mě mohl znovu a znovu políbit, natisknout na zeď, škrábnout po zádech, maličko přiškrtit, zatáhnout za vlasy. Před domem se snažím rychle najít klíče. Ruce se mi klepou... a nejenom ruce. Třesu se úplně celá a jeho to evidentně baví.

„Můžu nahoru?“ ptá se. Ohníčky zvědavosti a touhy v jeho temnejch studnách přímo plápolaj.

„Vezmu tě do skleníku,“ usmívám se tajnůstkářsky a ještě před dveřma si svlíkám bundu.

„Skleník?“ povytahuje obočí.

Táhnu ho do koupelny a stavím před sprchovej kout.

Místo odpovědi ho znova líbnu na rty a rozepínám si zip na zádech. Už už natahuje ruku. Uskakuju před jeho dotykem a pomalu si stahuju ramínka černejch šatů s tulipánama. Přední část sjíždí z mejch prsou a odhaluje krajkový body, který mám pod nima. Přes pas a zadek šatům pomáhám, ke kotníkům spadnou samy. Chvilí před ním zůstávám stát jen v krajkách, podvazkovým pásu a punčochách. Odepínám podvazky. Napřed přední, pak střední a nakonec zadní. Roluju punčochu ze stehna, přes koleno a lýtko, až je úplně dole. Druhou čeká stejnej osud. Na podvazkovým pásu vysouvám jeden háček za druhým. Stojím zády k němu, aby mohl obdivovat můj zadek, na kterým mám tetování prasátka v holínách.

Rozepínám horní část krajkového kompletu. Stahuju ze sebe i tenhle poslední kousek oděvu a zůstávám před ním úplně nahá. Moje propíchlý bradavky trčí vzrušením i chladem a cejtím, jak jsem vlhká.

„Jakmile začneš něco dělat, přestanu,“ upozorním ho s rukou na dveřích sprchového koutu a lezu dovnitř. Potřebuju publikum. Dělá mi to tak strašně dobře, že pro mě neexistuje větší slast.

Teplá voda smáčí moje tělo. První kapky dopadají na krk a míří dolů přes potetovaný záda, hrudník, ruce, dolů k pasu, přes zadek, až

na nohy. Pár vteřin tichý relaxace se zavřenejma očima, kdy jedinej zvuk je tekoucí voda. Když otvírám oči, vidím zase ty temný studny, který se na mě hladově dívaj skrz plexisklo. Měním výraz na pohled šelmy na lovu. Sprchu přepínám na masážní trysky a klekám si na podlahu. Naprosto neomylně mířím sprchou mezi stehna a proudem vody si masíruju klitoris. Vnímám sebe a vnímám taky jeho, jak vnímá mě. Z úst mi uniká několik slastných zasténání, když se mnou prohání první vlna. Předzvěst orgasmu. Otvírám oči a sleduju jeho reakce.

Dívá se. Ruce zatnutý v pěst, dýchá s otevřenou pusou, tak hlasitě, že ho slyším, skoro jako kdyby byl u mýho ucha. Jeho kalhoty jasně ukazují, že se mu pohled na mě líbí, ale ani se nepohne.

Znova se na něj ďábelsky usmívám, než mě další orgasmická vlna donutí zarejt si nehty do vlastního stehna. S dalšími vzdechy a šhubáním celého těla mi vystřeluje ruka k plexisklu a já svůj hlas nezvládám ztišit, ani kdybych chtěla. Vzdychám, zavírám oči a znova je otvírám. Pokládám si hlavu na sklo a můj dech zamlžuje průhlednej materiál. Cítím, jak se veškerá energie hromadí v podbřišku a exploduje v milionech hvězdiček, který mi tančej před očima.

Když konečně zase dokážu ovládat své tělo, stále ještě třesoucí se rukou vypínám vodu a zůstávám chvíli klečet. Po pár vteřinách se zvedám ze země, ještě jednou zapnu sprchu, přepnu trysky zpátky na běžnou funkci a do pokožky si vtírám sprchovej gel s vůní máty. Taková úleva a vůně. Po úžasný sprše dokončuju svůj večerní rituál, odlíčím se a беру si na sebe pyžamo.

Do postele si lehám s pocitem hlubokýho uspokojení. Bylo to sice strašně těžký, ale jsem na sebe fakt pyšná, že jsem odolala pokušení a na jeho otázku, jestli může jít nahoru, odpověděla rozhodným: „Ne!“

Co uši neslyší

Šárka Hieke

Probudila jsem se s příšernou bolestí hlavy. Nevzpomínám si, že bych se opila nebo uhodila, tak proč mi sakra tak strašně tepe ve spáncích.? Copak hlava, to správi ibalgin, ale mnohem horší bylo pískání v uších. Nebo spíš pípání. Jako když prodavačka v samoobsluze skenuje zboží v naprosto pravidelném rytmu. Jenomže já nebyla v samoobsluze, ale v posteli.

Cítila jsem se unavená, tak strašně unavená... A pípání nepřestávalo.

Že by mě konečně postihlo genetické zatížení? Neměla jsem se smát a později nevěřit, když mi děda říkal, jak moc ho trápí tinnitus. Nakonec spáchal sebevraždu, protože nechtěl nic víc než ticho. Už jsem se nesmála, ale věřila jsem, že mě tohle nepotká.

Jenže nejspíš potkalo. Neustálé monotónní pípání se nedalo vydržet.

Co jsem vlastně dělala včera?

Zdeněk pozvedl skleničku šampaňského. „Připíjím na tvůj úspěch. Kdybys neobjevila tu chybu, přišla by firma nejméně o milion, a to nepočítám dlouhodobé ztráty.“

Mírně jsem zrůžověla. Byla to náhoda, štěstí, nemohla jsem si přisvojovat žádné zásluhy.

„Ještě to musím zítra přednést šéfovi,“ pokrčila jsem rameny, ale přesto si přitukla. Nějaká zásluha mi přece jen patřila.

„Povýšení tě nemine, ale musíš se umět pořádně prodat,“ kladl mi Zdeněk na srdce.

„Víš, že to nedokážu, nejsem jako ty.“

„Musíš to zvládnout. Přeskočíš tak roky dokazování, co všechno umíš.“

„Myslíš...“ na chvíli jsem zaváhala. Tohle téma neměl Zdeněk rád, ale teď na to byla vhodná příležitost. „Myslíš, že pokud mě povýší, mohli bychom konečně založit rodinu?“

„Pořídít si právě teď děti je nesmysl. Kariéru máš rozjetou jako nikdy.“

„Dobře, počkáme.“

Z restaurace jsme pospíchali rovnou domů a už v taxíku se na sebe vrhli jako kdysi na začátku našeho vztahu. Ruku v ruce jsme běželi do třetího patra a strhali ze sebe oblečení ještě dřív, než jsme se dostali do ložnice.

Probudilo mě zvonění mobilu. Tohle bylo zvláštní, protože většinou mě budil Zdeněk, ten už ale v posteli nebyl. Ani v bytě. Dokonce i jeho parkovací místo před domem zelo prázdnotou.

Rychle jsem se oblékla a vyrazila do kanceláře. Nikdy jsem si o sobě nemyslela, že mám kdovíjak silnou intuici, ale tentokrát jsem opravdu cítila, že je něco špatně, akorát mi ještě nedocházelo co.

Měla jsem zamířit do svého oddělení, ale nohy mě samy zanesly o patro výš. Z postranního schodiště jsem odbočila vpravo a dostala se jen pár kroků od šéfovy kanceláře. Uviděla jsem, jak z ní vyšel šéf se Zdeňkem. Šéf potrásl Zdeňkovi rukou a významně poklepal na složku v růžových deskách.

Moji složku.

Důkazy, které měly potvrdit, kde byla chyba a jak k ní došlo.

Pomalu jsem zacouvala za roh a rozeběhla se zpět do svého kamrliku. Celý den jsem zírala na mobil a doufala, že mi Zdeněk zavolá a všechno vysvětlí, ale zbytečně.

Nedokázala jsem se soustředit na práci, zato se mi hlavou honily vzpomínky na všechny ty okamžiky, kdy mě zklamal. Bylo jich kupodivu hodně. Něco jsem neviděla, něco nechtěla vidět, zbytek potlačila. Vždycky jsem si to dokázala odůvodnit. Spláceli jsme hypotéku,

chtěla jsem rodinu a v neposlední řadě to byla i vděčnost Zdeňkovi, že mi pomohl, když jsem nevěděla, jak dál.

Nepřišlo to jako blesk z čistého nebe, spíš pomalu, kousek po kousku ve mně uzrálo uvědomění, že mě Zdeněk prostě jen využil a udělal by to bez váhání kdykoli znova.

Rozhodnutí mi netrvalo dlouho. Omluvila jsem se na zbytek dne z práce, hned po obědě jela domů, sbalila se a opustila byt. Před domem jsem ještě na chvíli zaváhala, ale nakonec jsem hodila klíče do schránky a odjela.

Bylo to zbrklé rozhodnutí. To jsem pochopila, když mi třetí kamarádka odmítla poskytnout ubytování. Nesehnala jsem víc než nocleh na jednu noc. K rodičům jsem nemohla, nemluvili se mnou od mých patnácti. Zbývalo jen jedno jediné místo.

Po nějaké době jsem se vymotala z Prahy a najela na poměrně klidnou okresní silnici. Tam už jsem se nemusela tolik soustředit na provoz a rozbřečela se. Nemohla jsem si přece myslet, že skončím několikaleté manželství a neuroním ani slzu. Když jsem však brečela ještě za hodinu, dostala jsem sama na sebe vztek. Nezasloužil si to. Nezasloužil si jedinou slzu.

Měla jsem tak zalepené a opuchlé oči, že jsem málem přehlédla nákladák, který se na mě vyřítil z vedlejší silnice, ale asi nade mnou bděl anděl strážný.

Po vzteku přišly pochybnosti. Co když jsem se spletla? Třeba je to všechno jen nějaké nedorozumění. Dnešek, i těch předchozích sto případů, kdy mě neváhal využít.

Zazvonil telefon. Zajela jsem co nejbliž ke kraji vozovky, zabrzdila a přijala hovor.

„Gratuluju!“ křičela do telefonu kolegyně. „Zdeňka povýšili, určitě budete dneska slavit...“

Takže to nebyl omyl.